

Śaranagati

BR. 29

SRAVANA, 23.07.13

NAJBOLJA DUHOVNA PRAKSA

Praktikanti svih duhovnih praksi uvijek postavljaju jedno pitanje: koja je praksa najmoćnija i koja će me praksa dovesti do cilja na najučinkovitiji način? Oni koji imaju goruću želju da dostignu cilj svjesnosti Kṛṣṇe stavljaju veliki naglasak na potragu za odgovorom na ovo pitanje. Gotovo postaju opsjednuti ovim pitanjem i proučavaju ga poput 'ludih znanstvenika'. Raspravljaju o njemu s velikim žarom i nikada nisu zadovoljni površnim odgovorima.

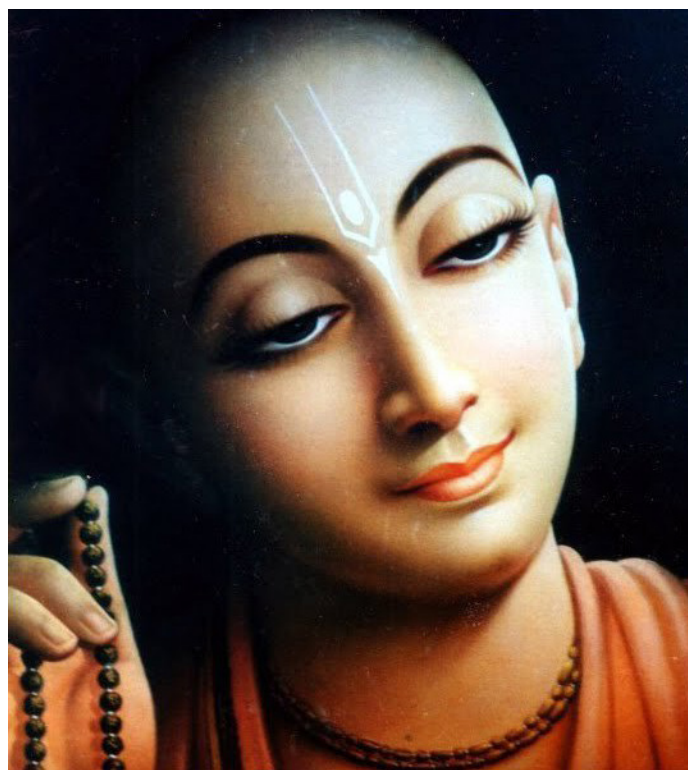
Oni vrlo određeno pitaju: „Koji bih sādhanu trebao prakticirati i na koji bih joj način trebao pristupiti?“ Sveti spisi i sādhuī nas obavještavaju - najbolja je ona praksa kojom osoba čisti srce od ega. Možemo raditi vježbe yoge, možemo meditirati i slijediti druge prakse, no ako naše srce ostane puno sebičnih želja i ega, koja je onda korist od toga?!

Najbolja sādhanā mora imati najveću snagu, a najveća snaga dolazi od Boga. Samo Kṛṣṇa može uistinu pročistiti srce, i to čini u Svome najmilostivijem obliku: Svetom Imenu. Sveto se Ime može usporediti s kamenom mudracom. Svojom energijom kamen mudrac može željezo pretvoriti u zlato. Ista se stvar dogodi kada nas dotakne Sveto Ime - preobrazimo se. To je stoga što su Kṛṣṇa i Njegovo ime istovjetni. Ako svojim mantranjem privučemo svemogućeg Kṛṣṇu, naše se srce preobrazī – ne vlastitim naporima, već Njegovom moći.

Ipak, razlika između nas i željeza jest ta što je željezo nesvjesna materija, dok smo mi svjesna bića. Zato Sveto Ime ne treba dotaknuti naše tijelo već našu svjesnost. Tada dolazi do preobrazbe.

Mantranje je najbolje sredstvo za dostizanje savršenstva u Kali-yugi (ŚB 12.5.51). Samo mantranje ima moć izravnog darivanja ljubavi prema Kṛṣṇi, stoga se smatra najboljom od svih sādhanā (Bṛhad-bhāgavatāmṛta, 2.3.158).

◉ iz predavanja Śacīnandane Swamija na Ižu, Hrvatska, 16. lipnja, 2013.

VJERA – APSOLUTNA NUŽNOST ZA BHAKTI

Na raznim putovima yoge, kao što su karma, jñāna i aṣṭāṅga, neophodne su mnoge kvalifikacije kako bi osoba napredovala. Na primjer, u ritualima karma-kāṇḍe samo neznatna pogreška u izgovaranju jedne od brojnih mantri može imati katastrofalne posljedice. Slično tome, putovi jñāna i aṣṭāṅga yoge zahtijevaju razrađenu studiju spisa, strog um i kontrolu osjetila, te dugu praksu intenzivnih tjelesnih vježbi.

U bhakti yogi, vjera je jedina kvalifikacija potrebna za uspjeh. Ipak, to je nužna kvalifikacija – bez nje, proces neće djelovati.

Patañjali daje definiciju vjere kao nedostatka sumnji i povoljan stav prema objektu devocije, Kṛṣṇi. U početku je vjera komala, vrlo nježna i ranjiva, no kasnije se mora razviti u niṣṭhu, čvrstu vjeru. Na toj se razini vjera razvija u osjećaj potpune jasnoće i sigurnosti u srcu, i tako bhaktu štiti poput nježne majke, čak i usred teških okolnosti. S te razine vjera sve više jača dok ne dosegne razinu izravnog iskustva Kṛṣṇe. Samo će onaj tko ide putem vjere dobiti ovu spoznaju.

Prema Śrīla Viśvanāthi Cakravartiju Ṭhākuri vjeru treba usmjeriti na dvije stvari:

1) Riječi koje nalazimo u spisima o *bhakti*. Kao uvjetovane duše nismo sigurni u naš odnos s Gospodinom i put koji vodi do Njega. No spisi nas upoznaju s Gospodinovim odlikama, kao što je Njegova milostiva priroda, i tako nam ulijevaju

nadu i potiču nas da uzmemo Njegovo utočište.

2) Kada – milošću *śāstra* – dobijemo takvu vjeru u Kṛṣṇu, moramo je primijeniti u duhovnoj praksi koju spisi preporučuju kako bismo došli u dodir s Kṛṣṇom. Bez vjere u *sādhanu*, u proces, nikada nećemo dostići *sādhyu*, cilj.

Vjeru se također može prepoznati po njezinim simptomima: vjera proizvodi energiju ili entuzijizam – postajemo snažni u svojim aktivnostima. Ta unutarnja snaga za posljedicu ima neuznemiren um, um koji se uvijek usmjerava na cilj života i na duhovnu perspektivu spisa o *bhakti*. Snagom vjere možemo razlikovati duhovno od materijalnog – bez obzira na to kakvi nas životni valovi udaraju.

Osoba koja ima vjeru vrlo se prirodno predaje Gospodinu. Stoga, kako Śrīla Jīva Gosvāmī objašnjava u *Bhakti-sandarbhi*, vjera i predaja smatraju se istovjetnima. Svoju vjeru možemo provjeriti na sljedeći način: jesmo li predani Kṛṣṇi? Ako imamo vjeru, prirodno ćemo i predano slijediti Njegove upute. Osoba s dubokom vjerom u Kṛṣṇu moli se ovako: „O Kṛṣṇa, ne želim od Tebe nikakvu materijalnu sreću. Što god Ti želiš prihvaćam s punom iskrenošću. I ako moram zbog toga patiti, to je moja sreća. O Svepovoljni, u Tvojim uređenjima nema nepovoljnosti.“

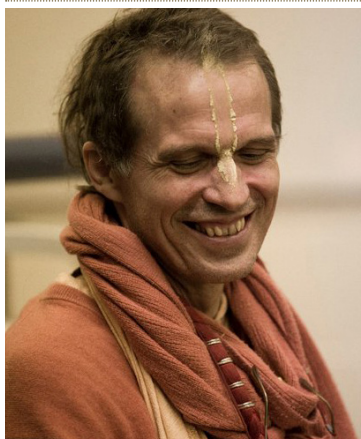
☪ iz predavanja Śacinandane Swamija u Dallasu, SAD, 23., 25. i 28. svibnja, 2013.

RODNO MJESTO VJERE

Vjeru možemo dobiti samo od onih koji je već posjeduju. Ne možemo je dobiti od materijalističkih ljudi koji nemaju vjeru, baš kao što prosjak ne može napuniti želudac tražeći pomoć od drugih prosjaka.

Kada smo s *bhaktama*, njihova vjera ulazi u naše srce – oni mogu govoriti ili pjevati, no ono što se zapravo događa jest to da njihova vjera prelazi na nas. Društvo *bhakta* dat će nam unutarnju snagu da možemo slijediti put predanog služenja. Svi znamo koliko je važno društvo *bhakta* – ne samo *sika bhakta*, već istinskih *bhakta*, onih koji su *bhakte* u srcu. U njihovu se društvu rađa vjera.

☪ iz predavanja Śacinandane Swamija na Ižu, Hrvatska, 12. lipnja, 2013.

Fotografija: Mickey Shah

☪ ŚACĪNANDANA SWAMI

seminari i događanja:

21. kolovoza Balarāma Jayantī, Dharma Castle, Njemačka

28-29. kolovoza Kṛṣṇa-Janmāṣṭamī Festival, New Vraja Mandala, Španjolska

30. kol. - 1. ruj. Sacred Space Retreat, Švicarska

12-15. rujna Rādhāṣṭamī Festival, Goloka Dhāma, Njemačka

Više na: www.sacinandanaswami.com